



Moszkvai újrhangolás

2013 február 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar–orosz kapcsolatokról tartottak nemrégiben egy beszélgetést az egyik legelismertebb hazai egyetemen. A téma kurrens voltát eleve mutatta a meglepően nagy érdeklődés, az idők változását pedig az, hogy a hallgatók nemcsak sokat tudtak a mai Oroszországról, de nincsenek fenntartásaik sem vele szemben.

Sokkal inkább a kíváncsiság hajtja őket – egyre gyakrabban egészen Moszkváig vagy Szentpétervárig –, a világban zajló változások új, nyugati szemmel meglehetősen unortodox olvasata, s az orosz főváros nemcsak az építkezésekben, hanem a szellemi életben is megnyilvánuló pezsgése érdekli őket, semmint a fájdalmas múltidézés. Ezek a generációk nem nagyon értik az ideológiákba vesző önmarcangolást, nekik Oroszország nem a vörös ördögöt, hanem inkább az új lehetőségeket jelenti. Az Oroszország-képük nem Sztálin, Brezsnyev vagy a felszabadító/megszálló szovjet katona, hanem Sarapova, Pljuscsenko vagy éppen a nemzeti érdekek mellett kiálló macsó Putyin köré épül. Pozitív irányban változik Oroszország társadalmi megítélése is.



A Tárki friss felmérése szerint például Moszkva már nem is az első számú történelmi közellenség – ebben beelőzték a törökök –, a kétoldalú gazdasági kapcsolatokat pedig a többség (68 százalék) kimondottan javítaná. S bár a múltból egyfajta szocialista „bezzegországként” még megmaradt szimpátia ellenére Magyarország a rendszerváltás után kiesett ugyan az átlag orosz látóköréből, az érdeklődés újra növekszik, amit jól mutat, hogy tavaly például a duplájára emelkedett a hozzánk látogató turisták száma.

Mindez kétségkívül jó alapot adott a kétoldalú kapcsolatok általános megújításához, amely elképzelhetetlen anélkül, hogy magunk mögött hagyjuk a múltban gyökerező elítéleteket, az átláthatatlan, mutyizós stílust, a pártalapú megközelítést, s a viszonyt ne a tömblogika, az ideológiák, hanem alapvetően a gyakorlatiasság, a gazdasági érdekek mentén építsük. Ebbe az irányba tett komoly lépést hatalomra jutásakor a Fidesz, s bár az ideologikus felhangok megjelenésével a kezdeti lendület kissé megbicsaklott, a kapcsolatokat alapvetően a pragmatizmus jellemzi.

Ráérezve a világban zajló elmozdulásokra, a magyar kormány ebben a szellemben hirdette meg a keleti nyitás politikáját, amelyet egyesek ugyan nem néznek jó szemmel, pedig lásd például a németeket,ők ezen az úton már jóval előbbre járnak. Nem is tehetnek mást, hiszen a világban manapság keleti szél fúj, ezt kell befogni a vitorlába, ami sokszor nem egyszerre mutatvány. Bátran kell nyitni az új és a régi-új partnerek felé, miközben nem szabad elveszteni az euroatlanti klub bizalmát sem. Egyrészt azért, mert idetartozunk, s e tagság ugyan nem akadályozhatja szuverenitásunkat a kapcsolatépítésben, ám bizonyos kötelezettségekkel is jár. Másrészt európai pozícióinkat azért is erősíteni kell, mert a távoli partnereknek is fontos, hogy általunk egy egész régióval, sőt az Európai Unióval kerülnek kapcsolatba. E kötéltánc a legjobban talán az energetikai kérdéseken keresztül érzékeltethető. Brüsszeltől Washingtonig a Nabucco légiesülése ellenére sokan prűszkölnék még a Déli Áramlat miatt, s a paksi bűvítést is igyekeznek kizárólag ideológiai és geopolitikai választásként beállítani. Kétségkívül stratégiai kérdésről van szó, amely döntően meghatározza a magyar–orosz kapcsolatok jövőbeli alakulását, s a

döntés más területekre is kihat. Éppen ezért nem a kibicekre kell hallgatni, még ha köztük barátok is vannak, hanem az ország érdekeit kell nézni. Ehhez tiszta fej és bátorság kell akkor is, ha tényleg keletről fúj a szél.

Stier Gábor - mno.hu



DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
